

Els ocells procedeixen directament d'un grup de dinosaures emplomallats.

De fet, evolutivament són considerats dinosaures.

Estan adaptats a formes de vida molt diferents i a tipus d'alimentació molt diversos: granívors, mengen llavors; insectívors, insectes; depredadors, cacen altres animals; frugívors, s'alimenten de fruita, etcètera.

A Europa hi ha quatre espècies diferents d'ocells necròfags, i a Catalunya és l'únic lloc on es poden veure totes quatre alhora. L'ombra que fan és majestuosa i la seva silueta contrasta amb la llavor del cel serè.

El voltor comú (*Gyps fulvus*): el més abundant, cria en grans colònies en cingleres de roca. Quan localitza un cadàver vola en cercles despenjant les potes, per comunicar la troballa a la resta d'individus de la colònia.

El voltor negre (*Aegypius monachus*): el més gran, nia en grans nius fets de branques a sobre dels arbres.

L'aufrany (*Neophron percnopterus*): nia en coves de cingleres i penya-segats, i és l'únic voltor migrador.

El trençalòs (*Gypaetus barbatus*): construeix el niu en coves de cingleres. Pot empassar-se ossos petits o de mida mitjana, però per menjar-se els més grans, els agafa amb les urpes i els deixa caure sobre tarteres per trencar-los. Per això es diu trençalòs. També menja lligaments i tendons.

Voltor comú
Gyps fulvus
Longitud: 95-110 cm
Envergadura: 230-265 cm
Pes: 6-7,5 kg

Voltor negre
Aegypius monachus
Longitud: 110-115 cm
Envergadura: 250-285 cm
Pes: 6-9 kg

Aufrany
Neophron percnopterus
Longitud: 55-65 cm
Envergadura: 155-170 cm
Pes: 1,6-2,4 kg

Trençalòs
Gypaetus barbatus
Longitud: 105-125 cm
Envergadura: 235-275 cm
Pes: 4,5-7 kg

Un dels tipus que sorprèn més és l'alimentació a base d'ossos. T'imagines menjar quasi únicament ossos? L'ocell que ho fa és el trençalòs. És l'únic ocell osteòfag —que menja ossos— de tot el món, i viu a Catalunya.

El trençalòs forma part dels anomenats ocells necròfags, que prefereixen alimentar-se de caronya d'animals morts; per això també se'n diuen caronyaires. Si no en troben, però, es poden comportar com a depredadors i caçar animals petits, normalment cries d'altres animals.

Els principals elements distintius que permeten identificar aquestes quatre espècies de voltors són el vol, el color i la silueta, especialment la forma de les ales i la cua.

Tots els voltors són **espècies protegides** a Catalunya. Alguns dels factors que les amenacen són els sorolls forts, com els trets dels caçadors; les col·lisions amb cables de línies elèctriques; l'activitat humana a prop dels seus nius, i la manca d'aliment. Per això hi ha restriccions d'accés als llocs on nien i s'han establert punts on periòdicament es deixen animals morts, perquè es puguin alimentar de caronya, ja que així també s'evita que cacin cries d'altres animals.

Els voltors són un element clau en l'equilibri dels ecosistemes perquè eliminen la caronya. Contribueixen a evitar la transmissió de les malalties infeccioses que poden desenvolupar-se per la descomposició dels cadàvers d'altres animals morts i també són un important recurs ecoturístic. Observar-los a la natura, volant en cercles a la recerca de caronya o alimentant-se, és un espectacle inoblidable.

